

Bigotní víra mi vzala rodiče

Je mi dvaadvacet let. Věk nic moc, a přesto se mi zdá, jako bych v posledních šesti letech prožil dva životy.

Pocházím z části jižní Moravy, kde žije hodně věřících lidí. Patří k nim i moji starší rodiče: nevynechají jedinou příležitost jít do kostela, modlí se před jídlem a každodenní problémy řeší s farářem. Jejich oddanost jsem musel kopírovat nejenom já, ale i moje o tři roky starší sestra Marie. Když jsme odmítli chodit v neděli do kostela nebo ke zpovědi, dostali jsme velký výprask. Často jsme byli samá modřina. Ségra to vydržela do maturity, pak utekla za svým klukem do Blanska. Našla si tam zaměstnání a doma se už nikdy neukázala.

Po základce jsem se šel učít na kuchaře. Řemeslo se mi líbilo. Jenže doma mi čím dál víc vadily nadávky a chorobné výčitky rodičů, máma byla někdy až nepřičetná. Byl jsem zoufalý. Na konci druhého ročníku jsem se rozhodl, že ze stejných důvodů, které měla Marie, uteču z domova. S necelou pětistovkou v kapse jsem odjel do Brna. Chodil jsem po ulicích a cítil se velmi svobodný. Vůbec mi nevadilo, že jsem musel poprvé v životě strávit noc na lavičce. Ráno jsem se umyl na nádraží a vyrazil znovu do ulic. Než jsem sehnal práci v jedné pizzerii, trvalo to týden. Denně jsem dostával dvě stovky na ruku a nic mi nescházelo. Jen se spaním to bylo hodně špatné. Nepohrdl jsem železničními vagony ani lavičkami v parku. Svátkem pro mě byla čistá postel ve vysokoškolské koleji.

Musel jsem snížit taxu a podvolit se i zákazníkům s masochistickými nároky.

Dostat se tam načerno byla ale docela fuška. Za tři měsíce mě majitel pizzerie vyhodil z práce. Musel, protože zkrachoval.

Novou práci jsem nenašel, a tak jsem zamířil do Prahy s představou, že si tam najdu práci. Ti, za kterými jsem chodil a škemral o práci, o mně věděli, že jsem velké dítě bez domova. Nechtěli mě, a když ano, pak jsem jim byl dobrý tak akorát pro mytí nádobí. Chyběly mi peníze a hlavně čistá postel.

Na ulici jsem se seznámil s několika kluky, kteří se prodávali v nočních podnicích. Cizinců, kteří si kupovali sex s mladými, bylo překvapivě hodně. A tak jsem se začal taky prodávat. Každý večer jsem si přišel na dva tisíce. Spal jsem v hotelu, měl jsem dost jídla i peníze na slušné oblečení, drogy a cigarety. Je to zvláštní, ale ani v těch pro mě nejhorších nočních situacích jsem si nevzpomněl na rodiče. Tak hluboko jsem měl vrytou nenávisť vůči vynucované víře.

Pak ekonomická krize omezila cestování cizinců za sexem. Abych se uživil, musel jsem snížit taxu a podvolit se i jiným partnerům s masochistickými nároky, které jsem dřív odmítal.

Letos v lednu se ve mně něco zlomilo, už jsem se nechtěl dál nabízet. Rozhodl jsem se znovu pro ulici. Začal jsem krást a žebrat na pěší zóně. Aby mě při nejrůznějších raziích nemohli policajti identifikovat, vyhodil jsem veškeré dokumenty. Mohl jsem tak jezdit i načerno v metru a tramvajích. Jinak to ale byla bída. Spal jsem klasicky tam, kde nocovali dlouholetí bezdomovci. Když jsem byl hodně špinavý,

smradlavý a hladový, šel jsem do centra Projektu Šance v pražské ulici ve Smečkách. Tam jsem se vysprchoval, vypral si a vysušil oblečení a znovu vyrazil do ulic.

Loňská mrazivá zima byla krutá. Dostal jsem těžký zápal plic. V nemocnici, kam mě odvezli, jsem ležel čtrnáct dní – v suchu, teple, s jídlem a čistou postelí. Učili mě tam, abych nehltal jídlo jako pes, denně se myl, čistil si zuby, holil se. Zvlášť na mě takhle dohlížela jedna mladá sestřička. Její přízeň jsem získal ve chvíli, kdy jsem jí vyprávěl o několikaleté anabázi bezdomovce. I když jsme spolu nikdy nechodili, osudově mi pomohla. Přemluvila vrchní sestru a primáře, aby mě doporučili na práci v nemocniční prádelně, a tak jsem současně získal i skromné ubytování. Protože je se mnou celou dobu špitál spokojený, dostal jsem nabídku rozvázat od Nového roku jídlo z centrální kuchyně. To, že mám práci, je pro mě velké štěstí, které mi dává každým dnem zapomenout na všechno, co jsem prožil. Pochopíte mě? ★

Příběh dvaadvacetiletého Jana zaznamenal: Petr Melničuk.

Máte příběh,

o který se chcete podělit s ostatními? Napište nám na vikend@economia.cz nebo na adresu Víkend HN, Dobrovského 25, 170 55 Praha 7.